

foc i lloc

Mare

Les residències semblaven oasis on els avis gaudien d'un retir daurat.

DELFI **ROCA**

En Sergi Pàmies explica en la seva columna de *La Vanguardia* l'anècdota recent d'un sacerdot que al llarg de la seva vida ha acompanyat molts moribunds. Entrevistat, aquest mossèn va preguntar al locutor de la SER: "Sabeu quina és l'última paraula que més es repeteix just abans de morir?" El locutor va callar i ell va respondre: "Mare." Per això, ara que es parla tant de la gent gran que està avarada en residències infectades, és totalment inacceptable mirar cap a una altra banda. Hem de trobar una solució. Perquè van ser elles les que van aixecar l'estat del benestar que encara gaudim avui dia. Van ser elles les que durant la crisi del 2008 van sustentar les famílies, gràcies a unes pensions aconseguides lluitant contra les institucions polítiques i econòmiques. Van ser elles les que van demanar l'impossible i ho van aconseguir, marcant-nos el camí que tot és possible. En honor a elles, en record de les que ara estan morint en massa, hauríem de manifestar-nos per tal d'exigir als governs escollits democràticament que governin sobre les grans corporacions, i no al contrari. Cal que aquesta commoció general ara no es faci servir

per implantar noves formes de govern, més favorables al capital. A més, per tal de mantenir viu el record dels nostres padrins i padrines, s'ha de tornar a parlar de la precarització dels llocs de treball, de la privatització dels serveis públics, de la desigualtat, de la pobresa, i de la destrucció mediambiental. En nom de la mare. Perquè la realitat, sempre tossuda, ens ha fet obrir el ulls. Les residències que semblaven oasis on els avis gaudien d'un retir daurat han quedat en no-res. És clar, ¿qui es podia imaginar que les imatges d'arrugades cares somrients, sostingudes entre les mans d'atentes i impol·lutes assistents, només servien per fer publicitat? Ara fa tres anys escrivia que m'agraden els pobles que tenen cura de la seva gent gran. Però no una cura asèptica, administrativa, institucional. M'agrada la cura de qui considera la gent gran com a part essencial del poble. La que els reconeix com a antecessors, preservadors de la memòria, persones útils, ja que ho són i ho han estat. En cap moment s'ha de permetre que se'ls vegi com a andròmines. Per fer-ho, ajudarà tenir present que nosaltres també ens farem grans.